

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елена Д. Чаушева
в присъствието на прокурора Ст. Д. Д. Ахм. Хюсм. К. В. Р. Ат.
като разглежда докладваното от Петър В.. Сантиров Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100601981 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

С Присъда от 02.10.2020 г., постановена от СРС, НО, 111-ти състав по Н ОХД № 19400/2018 год. съдът е признал подсъдимата Е.А.Я. за ВИНОВНА за това, че на 04.05.2018 г. около 09:40 часа в магазин „Виваком“, намирайки се в търговски център „Парадайс“ на адрес гр. София, бул. **** е отнела чужда движима вещ – един брой мобилен телефон, марка „Самсунг“, модел „Галакси Ес 8“ с ИМЕИ № 355 257 092 512 364, ведно със слушалки и зарядно устройство, всичко на обща стойност 1159, 98 /хиляда сто петдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки/ лева, собственост на „БТК“ ЕАД от владението на И.Х.Б. – управител и материално отговорно лице на магазин „Виваком“, без неговото съгласие и с намерението противозаконно да го присвои – престъпление по чл.194, ал.1 от НК, поради което и на осн. чл.54 от НК е наложил наказание лишаване от свобода в размер на **6 /шест/ месеца**, което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил с изпитателен срок от 3 /три/ години.

Срещу присъдата в законоустановения срок по чл.319, ал.1 от НПК е постъпила въззивна жалба от защитника на подсъдимата – адв. Р.С., с която се иска отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимата, алтернативно изменяне на присъдата и прилагане на нормата на чл.55, ал.1, т.1, б.,б“ от НК, както и заменяне на наложеното наказание „лишаване от свобода“ с „пробация“. Твърди се, че от събрания доказателствен материал не следва да се направи обоснован извод, че Я. е извършила престъплението, за което е

предадена на съд. От свидетелските показания не става категорично ясно, че подсъдимата е отнела чуждата движима вещ, тъй като никой от свидетелите, видели записите от видеокамерите не е успял да идентифицира Я.. Релевира се довода, че подсъдимата е вършела съвестно своите задължения като хигиенист и поради тази причина е взела спонтанното решение да почисти отворената каса, макар че това не влизало в задълженията ѝ, както и че извършването на това деяние не би я затруднило по никакъв начин. Споменават се показанията на св. С.Т., дадени в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал, на които според защитата не следва да се дава вяра, както и че същите не се явяват годно доказателствено средство, събрано чрез способите на НПК, тъй като са снети от оперативен работник без правомощия за това. В заключение се иска оправдаване на Я., както и алтернативно в случай, че съдът я признае за виновна, се излагат доводи в подкрепа на искането за прилагане на чл.55, ал.1, т.1, б.,б“ от НК.

В разпоредително заседание на 25.06.2021 г., въззивният съд, след като се запозна с въззивната жалба, атакувания първоинстанционен акт и с приложените материали към делото и извърши преценката по реда на чл.327 от НПК, намери, че за правилното му изясняване не е необходим разпит на подсъдимото лице, свидетели или експерти, както и ангажирането на нови писмени или веществени доказателства. Намери, също така, че не се налага провеждането на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл.313 и чл.314 от НПК и правилното решаване на делото, с оглед и предмета му.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд адв. С. поддържа изцяло жалбата и не сочи нови доказателства. В хода на съдебната прения защитата заявява, че поддържа изложените съображения във въззивната жалба и моли за нейното уважаване. Искане се отмяна на първоинстанционната присъда и поставянето на нова оправдателна такава. Защитата посочва съображенията си за това, като в основата стои факта, че липсват категорични доказателства, които да обосновават извършване на престъпление от подсъдимата. Споменати са свидетелските показания, както и подробно изложените в жалбата мотиви за недоказаност на обвинителната теза.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна, както и че обвинението е доказано по безспорен начин. Твърди, че контролният съд е провел пълноценно съдебно следствие с изяснена фактическа обстановка. Наложено наказание на подсъдимата е определено като справедливо и поради тази причина в заключение се иска потвърждаване на присъдата в нейната цялост.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, атакувания съдебен акт, изложените във въззивната жалба доводи и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност и обосновааност, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК и от легитимирано лице,

отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав, по отношение на редовността (допустимостта) на въззивната жалба, съдът пристъпи и към преценка по обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт.

Фактическата обстановка е добре изяснена от първоинстанционния съд, производството е протекло по реда на чл.269, ал.3 от НПК. По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, нужни за правилното решаване на делото. Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други, като не са допуснати логически грешки при обсъждането им. Според настоящия състав събраните по делото доказателства са еднопосочни и безпротиворечиви относно обстоятелствата от главния предмет на доказване, а именно авторството от страна на подсъдимата на престъпното деяние. Настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира с направения анализ на доказателствената съвкупност, поради което не намира за необходимо да го преповтаря. Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани /в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, III НО на ВКС/. Ето защо и въззивният съд не намира за необходимо да преповтаря доводите на контролирания съд, а да отговори изчерпателно на възраженията, наведени в жалбата и допълнението към нея.

След извършен собствен анализ на доказателствената съвкупност настоящият съдебен състав установи следната фактическа обстановка, която не се различава съществено от приетата от първата инстанция:

От фактическа страна :

Подсъдимата Е.А.Я., с ЕГН& *****, родена на 02.02.1989г. в гр.София, българка, с българско гражданство, неомъжена, безработна, с основно образование, неосъждана, с адрес гр.София, бул.,****.

На 04.05.2018г. около 09:40 часа подсъдимата почиствала обект, а именно магазин „Виваком“, намиращ се в търговски център „Парадайс“, с адрес бул.,****, тъй като същата работела като хигиенист към дружество „Б.“ ООД и била разпределена в този обект. В магазина имало служебно помещение с метални каси, в които се съхранявали мобилни телефони. На инкриминираната дата една от касите в магазина била отворена и Я. взела от

нея мобилен телефон марка „Самсунг“, модел „Галакси Ес 8“, с ИМЕИ # 355 257 092 512 364, заедно със слушалки и зарядно устройство, след което го пуснала в чувала с боклук и напуснала помещението на магазина с чуждата движима вещ. На 10.05.2018г. подсъдимата отишла в заложна къща, нахождаща се в гр.София, ул.**** и заложила инкриминирания мобилен апарат, за което получила сумата от 200 /двеста/ лева.

Стойността на отнетата вещ към момента на извършване на деянието била 1159,98 /хиляда сто петдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки/ лева.

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на събрания по делото доказателствен материал.

Първоинстанционният съд е извел релевантаната фактическа обстановка въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, писмени доказателства и способите за доказване. Установената фактическа обстановка въззивният съд приема след обективен, всестранен и пълен анализ на доказателствения материал, събран и проверен в хода на съдебното следствие пред първата инстанция и на досъдебното производство, включващ: гласни доказателствени средства: показанията на св. И.А. /л.99 от СП/, показанията на св. В.С. /л.119 от СП/, показанията на св. М.Т. /л.99 от СП/, показанията на св. С.Т. /л.152 от СП/ и показанията на св. В.А. /л.100 от СП/ , писмени доказателства и доказателствени средства: заключението на съдебно – оценителната експертиза, заложен билет № 37757/10.05.2018г., трудов договор № 3521/14.12.2017г. и длъжностна характеристика, справка за съдимост и останалите писмени доказателствени материали.

Анализът на доказателствената съвкупност, проведен от първоинстанционния съд и отразен в мотивите към присъдата е пълен, всеобхватен и изчерпателен, поради което настоящият състав изцяло се солидаризира с него. От мотивите към атакуваната присъда става видно, че първостепенният съд е изяснил релевантните факти посредством показанията на свидетелите, разгледани в съчетание с данните, извлечени от писмените доказателствени средства и заключенията от изготвената и приета експертиза. Оплакванията във въззивната жалба за невъзможност да се направи правно издържан извод, че Я. е автор на деянието, на база събраните доказателства по делото са неоснователни. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е или не престъпление от подсъдимата е анализирана подробно доказателствената съвкупност, чрез която е установено точно поведението и действията ѝ през инкриминирания период. Въззивната инстанция не може да се съгласи с твърдението в жалбата за недоказаност на обвинението, при все че така изброения доказателствен материал напълно кореспондира помежду си. От показанията на свидетелите, съпоставени с писмените доказателствени материали става ясно, че именно подсъдимата е отнела чуждата движима вещ от металната каса в магазина. Нещо повече, дори я е заложила в заложната къща, в който смисъл се състои и разпореждането с фактическата власт на чужда собственост.

Първоинстанционният съд е направил анализ на свидетелските показания, при което е

достигнал до фактически изводи, които не се различават и от приетите от настоящата инстанция. При извършения самостоятелен анализ на доказателствата, СГС намери, че приетата по-горе фактическа обстановка се установява безпротиворечиво на първо място от показанията на св. Б., св. С., св. Т. и св. А.. Същите са логически последователни, достатъчно подробни и описателни относно темпоралната линия, локацията и динамиката на осъщественото от подсъдимата инкриминирано деяние.

Съдът е дал вяра на показанията на св. И.А., от които се установява на първо място липсата на инкриминираният телефон, както и действията на подсъдимата, а именно бъркането в металната каса. Тези действия от страна на Я. били заснети от камерите за видеонаблюдение в магазина, които свидетелят в качеството си на управител процесния обект е имал възможност да прегледа обстойно, както и да установи от кой момент липсва процесния телефон. Макар от записа на охранителните камери да не се установява точно как Я. е взела мобилния апарат, се вижда, че тя бърка в касата, без изрично позволение, след което се установява липсата на инкриминираната вещ. Тези свидетелски показания също така дават сведения за извънсъдебното признание на подсъдимата досежно авторството ѝ на инкриминираното деяние, както и последващите ѝ действия, а именно предаване на веща в заложна къща. На следващо място показанията св. Б. намират опора в писмените доказателства по делото и са в пълен унисон с тези на св. А. и св. Т.. Настоящият съдебен състав намира, че липсата на спомен относно модела на процесния телефон, както и дали същия е бил в комплект със слушалки, някои дати и т.н., при което се наложило приобщаване на тази част от показанията му от досъдебната фаза е несъществена и не внася съмнение в достоверността на изложеното от св. Б., доколкото се дължи на изминалия период от време от процесните събития и разпита му пред орган на разследването до изслушването му пред съда в хода на съдебното следствие. Всички тези факти са от съществено значение за предмета на доказване по настоящето дело, кореспондират с останалия доказателствен материал и звучат достоверно.

В пълен унисон с неговите твърдения са и показанията на св. А., която излага сходна фактическа обстановка за случилото се досежно съдържанието на видеозаписите, установената липса на инкриминираната вещ и функциите на подсъдимата в обекта на магазина. Тези свидетели са категорични, че Я. не е имала ангажмента да почиства в касите на магазина, нещо повече дори е имала забрана да пипа телефоните в касата на склада. Следва да се спомене, че твърдението във въззивната жалба за спонтанност в решението на подсъдимата да забърше касата, както и че последното не би я затруднило, звучи нелогично предвид изложеното от тези свидетели. При наложена забрана да пипа без значение дали само съдържанието в касата или конкретно телефоните в магазина, не би било естествено същата да взема решение, престъпвайки наложената забрана.

Правилно първоинстанционният съд е дал вяра на показанията на св. Т. и св. С., от които става ясно, че е получен сигнал за липсата на мобилен телефон от управителя на магазин „Виваком“ до търговското дружество „Б.“, в което работели както тези свидетели, така и подсъдимата. Макар св. С. в действителност да описва Я. като съвестна и отговорна в

работата си, в какъвто смисъл е и довода във въззивната жалба, последното не означава, че не е извършила деянието. Нещо повече и св. С., и св. Т. са видели процесния видеозапис от охранителните камери, както и свидетелстват за направеното самопризнание на подсъдимата, че именно тя е отнела инкриминираната вещ, след което я е заложила.

Относно показанията на св. С.Т., въззивната инстанция смята, че първоинстанционния анализ на тези показания е коректен и пълен, правилно съдът е кредитирал дадените от него показания в хода на досъдебното производство и приобщени на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК, в които той е изложил фактология досежно залагането на инкриминирания мобилен апарат. Воден от горното и от останалия наличен доказателствен материал по делото, настоящият съд, споделя довода на първата инстанция, че следва да се довери на показанията, дадени в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК от този свидетел. Неоснователни са твърденията във въззивната жалба, че същите не се явяват годно доказателство, събрано чрез способите на НПК, тъй като са снети от оперативен работник. Следва да се поясни на първо място, че оперативните работници към МВР имат правомощието да извършват дейности, за които са били изрично упълномощени. На следващо място в чл.129 от НПК са посочени задължителните реквизити, които следва да съдържа протокола за писмени доказателствени средства. При самостоятелният анализ от настоящата инстанция на извършения от 18.05.2018г. разпит на св. Т. в хода на досъдебното производство, не се установяват нарушения по смисъла на НПК при провеждането на разпита на този свидетел.

Въззивният съд следва да отбележи, че възприемането на определени свидетелски показания като достоверни, е въпрос на вътрешно убеждение на решаващия съд. От друга страна, подлежи на контрол правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение и този контрол сочи, че възприемането на показанията на св. Т., дадени в хода на досъдебното производство и приобщени по надлежния ред, не е произволно, а е резултат на анализ и съпоставяне с други доказателствени източници. Въззивният съд, след внимателен анализ, дава вяра на изложеното посредством показанията на свидетеля в досъдебното производство, тъй като те са кореспондиращи с останалите кредитирани по делото доказателствени източници.

Настоящата инстанция не може да се съгласи с довода в жалбата, че от показанията на свидетелите не може да се направи извод, че именно Я. е извършила отнемането на веща. Следва да се спомене, че съдът изгражда своите констатации на база не само показанията на един свидетел, а от всички събрани парчета от пъзела наречен доказателствен материал. Когато едно доказателство допълва или подкрепя друго, е достатъчно основание за съда да изгради обективно вътрешното си убеждение. Във въззивната жалба са изведени доводи, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, както и че съдът не е подложил на детайлна и обективна преценка всички доказателствени средства. В този ред на мисли, настоящата инстанция следва да отбележи, че СРС е изпълнил задължението си по чл.303, ал.2 от НПК, в съответствие с чл.107, ал.5 от НПК, извършвайки анализ на доказателствения материал, въз основа на който е обосновал извода си за достоверността на установеното, относно

фактическите и правни изводи досежно авторството на подсъдимата по инкриминираното деяние. При положение, че съдът прави извода си в тази част след съпоставка с обективни доказателствени източници, констатациите за недоказаност на обвинителната теза са лишени от основание.

Обвинението е доказано и от писмения доказателствен материал, наличен по настоящето дело. От заложният билет № 37757/10.05.2018г. се вижда ясно, че подсъдимата е предала инкриминираната вещ в заложната къща, от трудовия договор №3521/14.12.2017г. ведно с длъжностната му характеристика се установява, че подсъдимата е работила като хигиенист в търговско дружество „Б.“, *а от справката за съдимост – чистото съдебно минало към момента на извършване на деянието.*

Подобно на първоинстанционният съд, СГС кредитира изцяло заключението на изготвената по делото експертиза, която отговаря на поставените задачи, пълно, изчерпателно и е изготвена от компетентни вещи лица.

С оглед на така изложеното настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл.305, ал.3 от НПК съдът е обсъдил събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации.

Въз основа на правилно изяснената фактическа обстановка съдът е извел единствено възможния и правилен извод, че подсъдимата Е.А.Я. е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 194, ал.1 от НК, а именно на 04.05.2018г. около 09:40 часа в магазин „Виваком“, намирайки се в търговски център „Парадайс“ на адрес гр.София, бул.,**** е отнела чужда движима вещ – един брой мобилен телефон, марка „Самсунг“, модел „Галакси Ес 8“ с ИМЕИ № 355 257 092 512 364, ведно със слушалки и зарядно устройство, всичко на обща стойност 1159,98 /хиляда сто петдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки/ лева, собственост на „БТК“ ЕАД от владението на И.Х.Б. – управител и материално отговорно лице на магазин „Виваком“, без неговото съгласие и с намерението противозаконно да го присвои.

От обективна страна изпълнителното деяние на престъплението се осъществява чрез отнемане, тоест прекъсване на фактическата власт на лицето, което упражнява същата върху инкриминираната вещ и установяване на своя фактическа власт. Съобразявайки това с установените по делото фактически обстоятелства е видно, че в конкретния казус подсъдимата е осъществила признаците на състава на горепосоченото престъпление, като на инкриминираната дата е прекъснала фактическата власт върху процесния мобилен апарат от владението на собственика, алтернативно е отнела веща, без негово съгласие, с намерението противозаконно да в свои. По делото са налични достатъчно доказателства, които да насочат настоящия съд към убеждението, че авторството на деянието в лицето на Я. е безспорно. С оглед на това, СГС подкрепя първоинстанционният съд в правните си констатации досежно факта, че извършеното от подсъдимата представлява кражба, тъй като тя е отнела от касата на магазин „Виваком“ мобилно устройство, поставила го в чувал за отпадъци и го изнесла от процесния магазин.

С така описаното поведение на Я. е настъпил съставомерния общественно опасен резултат върху предмета на посегателство, което обуславя наличието на пряка причинно следствена връзка между действията на подсъдимото лице и настъпилия резултат, както и факта на довършеност на деянието.

Този въззивен състав също намери, че от субективна страна деянието е извършено от подсъдимата в условията на пряк умисъл, като е съзнавала общественото опасен характер на деянието, предвиждала е настъпването на общественото опасни последици и е искала, целяла те да настъпят. Същата е притежавала възможност да възприема правилно фактите от обективната действителност и какво е отражението им върху нея. В този смисъл същата е съзнавала обективните условия на извършеното от нея деяние - това, че отнема чужда движима вещ.

С оглед на всичко изложено дотук, както и на наличния доказателствен материал по делото, според СГС е абсолютно категорично доказано от обективна и субективна страна наличието на признаците на обективно извършено деяние по чл.194 ал.1 от НК.

По вида и размера на наказанието :

Настоящият съдебен състав изразява съгласие и с наложеното от контролирания съд наказание на Я. и не намира основания за различна оценка на тежестта на изброените обстоятелства. Правилно като смекчаващо отговорността обстоятелство е отчетено чистото съдебно минало към момента на извършване на деянието от страна на подсъдимата, добрите характеристични данни, установени от разпита на св. С., затрудненото ѝ финансово положение, както и отглеждането на две деца. Отегчаващи вината обстоятелства се явява на първо място начина на извършване на деянието, а именно подсъдимата се е възползвала от служебното си положение като хигиенист и е злоупотребила с доверието както на работодателя ѝ, така и на управителя на магазин „Виваком“. На следващо място и настоящата инстанция не може да подмине и факта, че Я. е заложила инкриминираната вещ, като за целта се е наложило да попълни декларация, с която е потвърдила неистината, че е собственик на веща.

При наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства съдът следва да приложи разпоредбата на чл.55 от НК, в какъвто смисъл е и искането във въззивната жалба в случай, че настоящата инстанция счете, че подсъдимата е съпричастна с деянието. СРС е обсъдил всички обстоятелства, които имат правно значение за индивидуализацията на наказанието спрямо подсъдимата, като е отчетел всички смекчаващи вината обстоятелства, които според настоящата инстанция не могат да се характеризират нито като многобройни, нито като изключителни такива, какъвто е и замисъла на института на чл.55 от НК. Ето защо в конкретния казус не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл.55 от НК.

Съгласно чл.54 от НК при определяне на наказанието съдът се ръководи от пределите, предвидени от закона за извършеното престъпление, като взема предвид степента на обществена опасност на деянието и дееца, подбудите за извършването му, както и установените по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като преценката за вида и размера на наказанието се извършва, като се съобразят посочените обстоятелства, с оглед изискванията на разпоредбите на чл.35, ал.3 и чл.36, ал.1 от НК. В процесния случай контролираният съд, като е определил наказанието при условията на чл.54 от НК не е определил явно несправедливо наказание в размер на 6 /шест/ месеца лишаване от свобода, при все че наложеното наказание е в минималната граница за предвидената от

законодателя рамка до 8 /осем/ години лишаване от свобода.

Правилно и обосновано е преценено, че в случая следва да бъде приложена разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК и изпълнението на наказанието да бъде отложено за срок от три години. Настоящата инстанция счита, че този срок, предвид потенциалната възможност от привеждане в изпълнение на отложеното наказание, ще съдейства за постигане целите на генералната превенция и за поправянето и превъзпитанието на подсъдимата.

По разноските :

С оглед изхода на делото СРС правилно е възложил направените по делото разноси в тежест на подсъдимата.

Предвид изложеното до тук и с оглед съпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди изцяло, а въззивната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Определеното наказание не е явно несправедливо и напълно съответства на обществената опасност на деянието и дейците.

При цялостната служебна проверка на атакувания съдебен акт, въззивният съд не констатира допуснати нарушения, още по-малко съществени, на съдопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон, необоснованост или непълнота, които да налагат отмяната или изменението му, съдът счита, че същият следва да бъде потвърден, а въззивната жалба - отхвърлена.

Предвид всичко изложено СГС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда от 02.10.2020г. на СРС, НО, 111-ти състав, постановена по НОХД 19400/2018г.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____